

Izhaja vsak torek in soboto ob 11. uri predpoldne za mestoter ob 3. uri pop. za deželo. Ako pada na ta dneva praznik izide dan prej ob 6. zvečer. Stane po pošti prejemati ali v Gorici na dom pošiljan celoletno 8 K, polletno 4 K in četrtletno 2 K. Prodaja se v Gorici v tobakarni Schwarz v Šolskih ulicah, Jellersitz v Nunskih ulicah in Leban na Verdijevem tekališču po 8 vin.

GORICA

(Zjutranje izdanje).

Uredništvo in upravnništvo se nahajata v »Narodni tiskarni«, ulica Vetturini h. št. 9.
Dopise je nasloviti na uredništvo, oglase in naročnino pa na upravnništvo »Gorice«. Oglasi se računijo po petivrstah in sicer ako se tiskajo 1-krat po 14 vin., 2-krat po 12 vin., 3-krat po 10 vin. Ako se večkrat tiskajo, računijo se po pogodbi.

Izdajatelj in odgovorni urednik Anton Bavčar.

Tiska „Narodna tiskarna“ (odgov. L. Lukežič).

Naročajte in berite

„GORICO“!

Razširjajte list in nabirajte novih naročnikov! Zahtevajte list po tobakarnah, gostilnah in kavarnah!

Italija na Balkanu in Jugoslovani.

Zadnji čas smo z avstrijske in italijanske oficijelne strani čuli sveta zatrjevanja, kako dobre so razmere med Avstrijo in Italijo. A neoficijelna javnost na obeh straneh ve povedati marsikaj, kar je v direktnem nasprotju z oficijelnimi izjavami. O tem nas potrjujejo tudi sledeča dejstva.

Prejšnji italijanski naučni minister je pred tedni izdal knjigo o razmerah Italije do Rumunske. V tej knjigi čisto odkrito priznava, zakaj hočejo Italijani graditi železnico iz Skadra preko celoga Balkana. Italija ima velike namene, ki se ne omejujejo le na Albanijo. Potomci starih Rimcev, če se smejo današnji Lahi tako imenovati, hočejo hoditi danes ista pota, kakor svoj čas rimske vojske. Hočejo dospeti preko Balkana do Donave in ondi s pomočjo sorodnih Rumunov začeti osvojevalno politiko ob Donavi, Črnem morju in pod Karpati. Avstrijo je treba od Balkana popolnoma odrezati in za to bi dobro služila črnogorsko-srbsko-rumunska transverzalna železnica preko sandžaka Novi Pazar.

To so torej čisto konkretni načrti, nevarni tembolj, ker jih podpira Angleška. Nemiri na Balkanu se umetno ne tijo z angleškim denarjem, da bi lahko na ta način Italija dobila od vevlasti nalogo, naj napravi mir. Na Angleškem je pred kratkim izšla knjiga nekoga angleškega političnega agenta o balkanskih

razmerah. Ta knjiga je polna najsrdejših napadov zoper Avstrijo. Stvar sama na sebi bi ne bila pomembna, a to knjigo angleški krogi zelo upoštevajo. Konservativni list „Spectator“ pravi celo, da je knjiga najpomembnejše delo o balkanskem vprašanju.

Vsled japonske vojske in revolucije na Ruskem je padel ruski vpliv na Balkanu in Anglija skuša to spretno izkoristiti s tem, da dviga ondi italijanski vpliv. Ta ugodni trenutek je Avstrija zamudila. Goluchewski je pač odločno nastopal proti malo nevarno Turčiji, pri tem pa pozabil paziti na prodiranje italijanskega vpliva. Italija je najprej začela svojo vlogo na Balkanu kot zagovornica albanske avtonomije. V resnici pa si je nameravala s svojim rovanjem pridobiti v Albaniji toliko zaslonbe, da bi se za slučaj kakih homatij v evropski Turčiji lahko oprla na Albanijo ter od tod izvrševala svoje nadaljne načrte. O teh ciljnih italijanske politike torej dovolj jasno govori omenjena knjiga bivšega laškega naučnega ministra.

Avstrijo z Balkana popolnoma potisniti, to je eden glavnih ciljev, a ne edin. Ko bi si Italija zagotovila svojo vojaško oblast na Balkanu s pomočjo raznih zvez, bi seveda takoj tudi prešla k napadu. Želje Italijanov, naj se južne avstrijske province priklopijo Italiji, niso še ugasnile. V teh deželah, kjer stanujemo večinoma Slovenci in Hrvatje, naj bi dobili laško vladno. Posebno, ker za laško politiko nikakor ni hotela cveteti pšenica v Abesiniji, se tem bolj obračajo poželjive laške oči na južne Tirole, Primorsko s Trstom in Dalmacijo.

V tem smislu razumemo tudi francosko-italijansko prijateljstvo. Francija namreč prav rada vidi, da bi Italija popolnoma pozabila na Tripolitanijo, zato podpira tudi Francoska laške ambicije na Balkanu. Zato Francija tudi ni prav nič protestirala proti temu, da je Italija sedaj, odkar velja na Francoskem ločitev cerkve od države namestu nje prevzela pokroviteljstvo katoličanov na Turškem po najvažnejših krajih. Komaj pred pol letom je papež Pij X. izjavil, da bi ne videl nerad, ko bi Avstrija prevzela ta protektorat. Goluhowski seveda je imel

preveč posla z macedonskimi reformami, ki so slednjič le pesek v oči, in nikakor ni utegnil pograbiti ponujane mu prilike. Resnica je, da Avstrijo najbolj tepo nerodni njeni ministri. Danes ima Italija, akoravno stoji v boju s cerkvijo vendar le protektorat nad katoličani na Turškem.

Ako noče Avstrija, da ne bi je na Balkanu popolnoma izpodrinile italijanska intrige, ki jih pomagata plesti Anglija in Francija, mora izpremeniti sedanjo politiko omahljivosti in neodločnosti v odločno resno akcijo. Avstrijska javnost je v tem oziru [gotovo storila svojo dolžnost po svojih poslancih in časopisju. Posebno naša jugoslovanska delegata, dr. Šušteršič in Biankini sta vršila doslej popolnoma svojo dolžnost, ko sta bičala našo balkansko politiko ter v interesu obstoja državne zahtevala preobrata. Dal Bog, da bi to ne bilo zaman!

Briška železnica.

Iz srca Brd smo dobili sledeči čepis, ki ga radevolje pričbujemo:

Z velikim veseljem in zanimanjem je pričakovalo naše ljudstvo otvoritve nove državne železnice. Mislilo je namreč, da bo imelo od nje kaj koristi in dobička. Toda varalo se je. Ves up do izboljšanja revnega položaja je splaval po vodi. Vsi deli naše dežele so tako srečni, da imajo svojo železnico. Na Gorjane, Vipavce in Kraševce se je naša avstrijska država ozirala; naša Brda pa so zapuščena, od drugih delov dežele ločena, nikdo se ne zmeni za nje, nikdo se ne zmeni in briga za njihove interese.

Kolika dobrota in sreča bi bila za Brice, ako bi drdrala nova železnica, namestu za temnim in pustim hrbtom hriba Sv. Valentina, skozi solnčne prijazne in vabljive vinograde Sv. Maver ter mimo Kojškega proti Plavem ali Kanalu, vsaj s to malenkostjo bi lahko imeli v središču Brd postajo. Pri izdelovanju nove proge smo mislili, da se bodo Brda upoštevala — ali zaman. Nihče se ni zmenil za nas. Koliko več prometa bi bilo, in koliko več denarja bi steklo v državne blagajne. Brda, ki prekašajo s svojimi vinskimi in sadnimi pridelki celo ostalo Goriško, nimajo nobene zveze z drugimi kraji. Vse te pridelke mora vbogo ljudstvo znositi oziroma prevažati na najbližjo postajo — v Gorico, do ktere je treba prehoditi 20—30 km. Ako bi pa

bila v središču Brd postaja, kako lahko bi bilo vse to delo!

Sirnemu svetu je znano, da zori pri nas prvo sadje, ter da venča v pozni jeseni letino v obilici izborna vinska kapljica, odlikovana na raznih razstavah v Gorici in na Dunaju. Vsi ti pridelki ne ostanejo doma, ampak se razpošiljajo križem sveta. Kako težavno je razpošiljanje in prevažanje po naših slabih in strmih poteh! — Komu pa naj pripisujemo krivdo, da so naša Brda tako zapuščena?

Naše, do sedaj speče ljudstvo, se pričinja zbuhati ter se zanimati za napredek in blagostanje. Uvideva važnost železnice ter njene koristi, rodila se je tudi v njem želja po železnici. Sliši se od vseh strani: „Ako imajo Vipavci, Gorjani in Kraševci železnico, moramo jo dobiti tudi — mi! To je naša želja in zahteva! Tudi mi smo davkoplačevalci, kakor oni; tudi mi potrebujemo železnice; tudi na nas se morajo ozirati zastopniki ljudstva, ter upoštevati naše težnje in zahteve. Železnico — hočemo!“

To bodi predmet razmctrivanja v sedanjih dolgih zimskih večerih! Po celih Brdih naj odmeva zahteva: Železnico hočemo!

Uverjeni smo, da naši vladi ne bode ugajal ta klic, to probujenje, našla bo na tisoče izgovorov, in mogoče tudi ta izgovor, da — denarja ni. Povemo že naprej, ako lahko razpolaga s sredstvi za razne nepotrebne in človekoljubju nasprotnne stvari, lahko žrtvuje tudi malo vsotico, da dobimo železniško progo med Gorico in Korminom preko Brd. Ta proga naj bise vila mimo Kojškega, Vrhovlja, Višnjevika, Nebla v Kormin. Ta zveza bi ne bila težavna, ker so skozi in skozi dolinice. To je naša zahteva in — pri njej ostanemo, dokler se nam ne ugodí.

Kakor so prispevale vipavske občine za gradbo lokalne železnice, tako bi tudi dragevolje prizadeta briška županstva žrtvovala primerne vsote. Lakko jih zagotovimo, da ta prispevek ne bode zavržen, pač pa se bode sto in sto krat povečal.

Pozivljamo naša županstva, naj bi se v tem pogledu malo zganila ter se zanimala za pošteno ljudstvo, ki jim bo več kakor hvaležno. Nadalje se obračamo tudi do naših gg. poslarcev, da se z resno voljo ozirajo na zahteve ljudstva, ter naredijo v ta namen tudi prave korake.

Brici! Zagotavljamo vas, ako bomo delovali v tem smislu vsi skupno in složno, ne bode naš glas, — glas vpijočega v puščavi — tudi ne bob ob ste-no, ampak zmaga bode naša.

LISTEK.

Naš Tonček.

Črtica. Spisal V.
(Dalje).

Dospela sta na Glavni trg. Tonček je takoj zagledal cerkev z dvema stolpoma in radostno vskliknil:

„Oče, mimo cerkve, prva ulica na desno!“

Oče je prikimal. Na Glavnem trgu je bilo še večje drvenje. Vozovi, vozički in kočije so se stekali iz vseh ulic na trg. Ljudje so hodili križem na vse strani in se ustavljali pred štacunami. Tonček je tukaj v prvič videl četo vojakov, ki se je vračala od vaj. Vojak, ki je hodil spredaj in nosil sabljo v desnici, je nekaj zavpil, sablja je zabliškala v solčnih zarkih in krepko so stopali vojaki skozi trg. Ko so se bili vojaki oddaljili, je rekel Tonček:

„Oče, ko dorastem, bom tudi jaz vojak.“

Šla sta mimo cerkve z dvema stolpoma in dospela do ulice, katera zavije od Glavnega trga na desno.

Tonček je izpustil očetovo roko in tekel k možu z rdečo kapo, ki je stal na ulici in pušil iz pipe, se ustavil pred njim, opazil, da ima ta mož na rdeči kapi število osem, in ga vprašal:

„Prosim, gospod, kje je Dolga ulica?“

„Tretja na levo roko“, je odgovoril mož z rdečo kapo, ne da bi bil Tončka pogledal.

„Hvala!“ je dostavil Tonček in se vrnil k očetu, ga prejel za roko in rekel:

„Oče, zdaj pa že vem, kje je Dolga ulica.“

Oba sta korakala sredi ceste, kakor imajo navado ljudje z dežele. „Ho—op!“ je zavpil za njima izvošček. Oba sta se ozrla in videla za svojima hrbtoma konja, vprežena pred lepo kočijo. Oče je vlekkel na desno, Tonček na levo in malo je manjkalo, da nista prišla pod voz. Kočijaž je nekoliko zadržal konja, se izognil in voz je zdrčal dalje.

„Kaj hodita sredi ceste, ne vesta, kje je pot za ljudi!“ je osorno zavpil nad njima mož v vojaški obleki in s polumescem na prsih. Tonček se ga je

prestrašil in vlekkel očeta na kraj ulice. Ko sta bila že nekoliko oddaljena, je Tonček vprašal:

„Oče, kdo je bil oni s polumescem pod vratom?“

„Stražar“, je odgovoril oče, „ki skrbi, da je na cesti vse v redu.“

„Oče, sem pozabil vas vprašati; kdo so pa oni možje z rdečimi kapami, ki vedo za vsako ulico? Stojte mogoče zato na cestah, da povejo ljudem, kje je ta ali ona ulica?“

„Ne, Tonček“, je odgovoril oče, „tisti možje z rdečimi kapami so postreščeki, so hlapci za vsakega; ako nočeš naprimer svoje prtljage sam nositi, pozoveš postrežčka z rdečo kapo in on nosi kovčeg kamor mu ukažeš; seveda ga moraš za to plačati.“

„Jaz bi mu ne dal svojega kovčega, ker mi ga lahko ukrade.“

„Tonček“, je odgovoril oče, „tega se ti tudi ni treba bati, ker ima vsak postrežček svoje število na kapi in po številu se ga takoj spozna.“

Prišla sta do prve ulice na levo. Ta je prva ulica na levo roko, si je

misлил Tonček. Ko sta prišla do druge ulice, je Tonček omenil: „Oče, prihodnja ulica na levo je Dolga ulica.“ Oče je molčal. Dospela sta do tretje ulice. Tonček je potegnil očeta na levo in oba sta zavila v Dolgo ulico.

„Število eden“, je rekel Tonček „ta ni stričeva hiša. Število tri, tudi ne“. Šla sta nekoliko dalje; Tončku so zazarele oči in od radosti je vskliknil:

„Oče, ta je stričeva hiša, število pet.“

Tonček je potegnil očeta v vežo.

„In zdaj?“ je vprašal oče.

„Ah, zdaj je lahko“, je opazil Tonček, tekel k vratom na levi strani in jih naglo odprl:

„Prosim, gospod, stanuje tukaj moj stric?“

„Od kod pa si, divjačina?“ ga je osorno zavrnila umazana, debeluhasta ženska, ki je čepela na kolenih in drgnila kamenita kuhinjska tla z umazano cunjjo. „Ne veš li, da se ne vstopi tako v tujo hišo, temveč da se potrka na vrata! In ne vidiš, da sem jaz gospa in ne gospod!“

Dalje pride.)

Iz baške doline.

Zima. — Zdaj je pri nas zima, zato imamo veliko časa na razpolago in hočem sporočiti nekoliko vesti iz naše mirne doline v širni svet. Ako koga zanimajo, naj jih čita. Po mojem ne skromnem mnenju pač zaslužijo, da jih čita vsak.

Sneg pokriva nalahno vso dolino in nudi pri krasnem vremenu ob zahajajočem solncu divne prizore in čarobne slike. Ako je kdo poseben prijatelj vožnje s sanmi ima sedaj priliko, da prihiti k nam in zadosti svoji srčni želji. Vlaki hitijo gor in dol, a v njih ni onega življenja kakor poleti. Sploh je vse mirno in tiho, samo v nedeljah razburi novo-došla rebula nekoliko duhove.

Za turiste — Kakor slišimo se nam obeta v prihodnjih sezonah še precej bogat obisk tujcev. Zato se gibljejo naši gostilničarji še dokaj živahno, da bi jih lahko sprejeli. Pa je tudi treba, da se odstranijo vsi sledovi, ki jih je zapustilo gradnje železnice in se uredi vse tako, da bo primerno za prijatelje naših gora. Kolikor mi je dosedaj znano, se bodo dobila lahko čedna stanovanja v vseh vaseh ob železnici, zlasti pa v Hudajužni in Podbrdu, ktere dve vasi sta tudi po svoji naravni legi najbolj važni točki doline, ker imajo najpripravnije postaje in ker vodijo iz njih najvažnejše gorske poti. Ker sam ljubim te naše lepe hribe in zelena brda in dobro ljudstvo, bi se skoro spozabil tako daleč, da bi povabil vse, ki ljubijo naravo, naj obiščejo tudi nas in upam, da bi bili vsi zadovoljni. Vsem lahko vstrežemo namreč: hribo-lazcem, kakor tudi onim, ki občudujejo gore radi od spodaj. Prvi lahko napravljajo od nas zanimive ture, ker naši vrhovi imajo vse vrline, ktere si more le početi še bolj razvajan turist. Nudijo jim čarobne razglede, najbujnejšo in najkrajnejšo floro in pripravne prehode. Drugi se pa lahko nasrkajo pri nas svežega gorskega zraku, ohladé z bistrimi studenci ali pa v poskočni Bači in razvesele svoje srce v bujno sveži naravi in s sprehodi v mikavno prijetno ležeče vasice na obronkih naših gora.

Občinske volitve. — Spomladi bomo imeli občinske volitve za grahovsko županstvo, ktere bi znale biti še precej zanimive in ki se ne bodo vršile prav mirno. Sedaj je občinska pisarna v Hudajužni. Županje nam pa posestnik Jože Golob iz Oblok, ki je prav vestno in pošteno opravljal svojo službo. A vas Grahovo bi rado imelo župana in pisarno v svoji sredi. Podbrdo bi ga pa rado pritegnilo k sebi, a tretja stranka je pa zopet zato, da ostane v sredini v Hudajužni. Med temi nasprotujočimi si težnjami bo gotovo vzplamtel precejšen boj, ki se bo gotovo moral pomiriti le potem kompromisa. Smo pač v dobi kompromisov. V državnem zboru je bila volilna reforma rešena potem kompromisov in v grahovskem županstvu se bodo volitve izvršile tudi le po kompromisu. Najprej se bo moralo tako odločiti, da ostane obč. pisarna v Hudajužni kakor središču županstva in potem se bo šele poiskalo župana, ker oba skupaj župana in pisarno se bo dalo le težko premikati. Natančnejših podatkov izza kulis pa vam ne morem sporočiti.

Bomo pač že še videli, kterelega moža nam prinese prihodnost, do tedaj pa čakajmo.

Povest o občinskem pečatu. — Povedati pa vam hočem neko hudo-mušno - humoristično nagajivost, magari duhovitost. Trije veljaki sedijo pri rujni čaši in se pogovarjajo. Pa prvi eden, da nima naš obč. pečat v sredi nobenega posebnega znamenja, kakor mnogi drugi n. pr. cerkljanski. Vsi so bili edini v tem, da se mora to pod novim županom zboljšati in poglobiti se v razmišljanje, katero znamenje bi bilo najbolj karakteristično za naše županstvo. Mislili so misli dolge... Hipoma se pa ednemu razjasni čelo in veselo vzklikne. „Jaz jo imam. Na našem pečatu moramo imeti naslikano skledo graha pred katero sedi mož prav kislega obraza. Z grahom bi bilo označeno, da se kliče županstvo Grahovo. Mož s kislim obrazom naj bi pa vsakemu pravil, da je obč. pisarna v Hudajužni!“ Med smehom pravi drugi, da hoče pri prihodnji seji staviti tozadevni predlog. A tretjemu se omrača čelo in resno izjavlja: „Potem bi bilo za večne čase zagotovljeno, da ostane obč. pisarna v Hudajužni, ker spada tja radi tistega kislega obraza“. Druga dva sta razumela resnost trenutka in sta opustila svojo lepo namero. In mislili so dalje in srkali rujno vince.

Novo volitve za državni zbor. — Tudi radi novih državnoborskih volitev se včasih malo razgovarjamo. Večinoma se vsi veselimo splošne in enake volivne

pravice in le težko pričakujemo, kedaj bo počilo. Najbolj pa nas muči radovednost radi kandidatov. Vestno in temeljito pretehtavamo različne može, katere ta ali oni pozna in ki bi mogoče prišli v poštev in skoro vedno z žalostjo opazimo, da nam primanjkuje mož, ki bi bili takorekoč kakor vsvarjeni za poslance. Seveda mi ne poznamo vseh in od daleč ne moremo tako natančno presojati posameznikov, vendar pa priporočamo odboru v Gorici, da stopi s svojimi zaupniki po deželi v najtesnejšo zvezo in v pogovori radi kandidatov.

Nov most. — H koncu naj še omenim, da bo most, ki pelje iz postaje Grahovo v vas kmalu dokončan. Potem bo odprta ta postaja tudi oficijelno vsemu prometu in občani bodo rešeni mnogih neprilik, kterim so bili izpostavljeni do sedaj, ko niso imeli nobenega pravega dohodka do svoje postaje. Tudi je čas, da se že odpravi ta nezmisel naših birokratov. Sezidajo postaje, a vasi, kteri naj bi služila, ne napravijo dohoda. „Sezida naj si ga sama“ pravijo, akoravno stane črez 50.000 K. Smo pač v Avstriji... —1—

Dopisi.

Kostanjevica na Krasu -- († Primož Zakrajšek). — Dne 17. t. m. bil je prav izredno lep dan. V zimskem času se vsak človek razveseli takega dneva, ko solnce tako jasno vpira svoje zlate žarke na golo mrzlo zemljo. Pri nas pa omenjeni dan solnce ni moglo, če tudi se je trudilo, napraviti na nobenem občinarju veselega, zadovoljnega obraza. Vsak je bil nekoliko potrt in zamišljen, kakor da bi bil izgubil zaklad, katerega je ljubil čez vse. Opravičena je bila naša žalost! Zaklad smo izgubili! Zaklad, ki se ne da primerjati srebru ali zlatu. Izgubili smo pravi biser, na katerega smo stavili veliko lepih upov. Leta 1904 meseca januarja bil je en dan zelo hud mraz. Pa v našej vasi se ni nobeden dosti zato zanimal, videti je bilo vse nekako svatovsko veselo. Vsak si je poiskal svoj posel, hitro zjutraj začeli smo pripravljati, slavoloke, in okoli poldneva je bila Kostanjevica vsa praznično oblečena.

Ta dan je počastil našo občino s svojim prihodom prečastiti gosp. vikar Primož Zakrajšek. Dne 17. t. m. pa smo se pripravljali na ločitev od tega v obče spoštovanega dušnega pastirja.

Pokojni častiti gosp. Primož Zakrajšek, je bil rojen v Dobropolju na Kranjskem l. 1874, posvečen v mašnika l. 1898. Služboval je eno leto v Mirnu, 3 leta in 4 mesece v Št. Petru pri Gorici, zadnja 3 leta pa v Kostanjevici.

Pokojnik je pri nas dobil dobro, a neobdelano polje. Začel je kot neutrudni marljiv kmet pridno obdelovati svojo njivo. V kratkem času se je pokazal dober uspeh svojega delovanja. Na pustem polju obrodilo je vže v prvem letu mnogo dobrega sadu. Ustanovil je namreč „Delavsko izobraževalno in podporo društvo“, katere na čast pokojnika danes prav dobro uspeva. Dalje je ustanovil vzajemno zavarovalnico za govejo živino, ki je bila tukaj neobhodno potrebna. Pokojnik je znal tudi v cerkvi svojim podložnim tako na srce govoriti, da je še tako trdo srce omečil. Pri vsaki veselici, katero je društvo priredilo je bil navzoč, in vse je vodil sam kot predsednik, dokler ga ni bolezen premagala. Bolehal je čez eno leto, pa nikoli ni nikomur potožil svojih boli, bil je res pravi Job. Do zadnjega časa je vse sam vodil, dokler mu ni neizprosna smrt odrezala dne 15. decembra zadnje niti njegovega še tako mladega življenja.

Pogreb je bil dne 17. t. m. Takega še ni doživela Kostanjevica. Okoli 9. ure došlo je iz vseh bližnjih duhovnih 15 duhovnikov. Ljudstvu se je kar trlo na obširnem dvorišču pred farovžem. Šolska mladina nadzorovala sta gg. nadučitelj Arko in učitelj Černe. Za kar jima naj lepša zahvala. Ob 10. uri je blagoslovil pokojnikovo truplo častiti gosp. vikar iz Vojšice Čigon, potem je društveni moški zbor zapel žalostinko Blagor m u. Šest mladeničev je vzdigalo krsto in sprevod se je začel. Spredej so nosili trije člani društva krasen venec z napisom: „Delavsko izobraž. in podporo društvo svojemu bivšemu predsedniku“. Za venecem je šla društvena zastava, za zastavo pevci, in občinski predstojniki, katerim je bil na čelu gosp. Stepančič župan iz Temnice. Za temi duhovniki in potem krsta. Za krsto je žalovala društvena zastava „Katoliškega društva“ iz Mirna. Sprevod se je pomikal v najlepšem redu v cerkev, kjer so krsto postavili na visok žalni oder. Častiti gosp. J. Kos vikar iz Brestice je stopil na

leco, in v kratkem govoru omenil pokojnikovo življenje. Z ganljivimi besedami je vzel od pokojnika slovo, v imenu starih in mladih. Pri vsaki besedi se je slišalo po vsi cerkvi glasno ihtenje. Po končani sv. maši je zapel zbor drugo žalostinko. Potem se je začel sprevod pomikati na mirodvor. Ko je črna prst zaropotala na pokojnikovo krsto, je zapel zbor prav z izvrstnim povdarkom „Jamica tiha“. Nato se je ljudstvo z solznimi očmi razšlo. Vživajte, predragi naš dušni pastir, plačilo pri Bogu, katero ste si gotovo zaslužili na obdelovanju pustega polja. Naj nas Vaša roka kot do sedaj iz pred altarja, odslej z višav blagoslavlja!

Iz soške doline se nam piše: S 1. avgustom je začela železnica prevažati tudi pošto. V nekaterih vaseh so imeli prej vožno pošto, nastale tedaj so nove razmere. Poštni pot mora hoditi namreč po pisma do bližnje postaje ali pa do bližnje pošte. Naša poštna direkcija v Trstu pa ni še mogla „pregruntati“, kako plačo naj nakaže tej ubogi pari. In tako hodijo ti ubogi trpini vže 140 dni po 2 krat ali trikrat po poštno pošiljkatve, zamude še z raznašanjem pisem po hišah skoraj celi dan, a niso dobili do sedaj niti vinarja plače. To so pač res krasne razmere! Škandal prve vrste! — Slavna visoka gospoda! Kaj bi rekli Vi, ako bi koj prvi dan v mesecu ne dobili — in to anticipando — svojih plač! Tu pa pustite uboge sirote stradati. G o r s k i j e ž.

Politični pregled.

Državni zbor.

Poslanska zbornica je te dni razpravljala o državnem proračunu. Slovenski poslanci dr. Šusteršič, dr. Žitnik in tovariši so se zavzeli za tobačno delavstvo. — Zasedanje državnega zbora bo kmalu zaključeno. Zaključil ga bo sam cesar s prestolnim govorom, nakar se bo vladar odpeljal v Prago, kjer se bo mudil dalje časa.

Proračun je bil včeraj sprejet.

Volilna reforma in gosposka zbornica.

Sedaj je gotovo, da je velika večina gosposke zbornice za volilno reformo. Zahteva se le „numerus clausus“. Včeraj je bila seja, v kateri se je razpravljalo o volilni reformi. V poučenih dunajskih krogih se govori, da bo uradni list o božičnih praznikih priobčil cesarjevo sankcijo novega volilnega zakona.

V včerajšnji seji gosposke zbornice je govoril hud nasprotniki volilne reforme grof Thun, ki je dejal da bo glasoval za njo, ako tudi s krvavečim srcem.

Kancelparagraf.

Odešek za volilno reformo je zavrgel Ferjančičev kancelparagraf. Naši liberalci so se korenito blamirali, dobili so za svoj paragraf le 8 kalinov. Posebno odločno je govoril proti Ferjančičevemu nestvoru justični minister Klein, ki je dokazal, kako malo jurističnega znanja ima liberalci Ferjančič.

Verski boj na Francoskem.

Doslej je na Francoskem zaprtih 34 škofijskih palač in 72 semenišč. Ko so hoteli policajji vdreti v semenišče v mesta Abbeville, so se semeniščniki zabarikadirali v hišo ter odšli pri drugih vratih. Množica je napadla komisarja, ki se je komaj umaknil. V Grenoblu je bil pretep, 15 oseb je ranjenih. V Viverzu je proti vladi demonstriralo 4000—5000 oseb, ko so izganjali škofa. Po celi Franciji prireja katoliki manifestacije svojim škofom.

Darovi.

Za „Šolski Dom“:

so plačali predsedništvu: Silvester Gorjan v Biljah 1 K.

Našemu upravnistvu je došlo: Franc Razpet župnik na Iriji 10 K; (ravno toliko za „Alojzijevišče“) Franc Batič posestnik na Cesti 4 K.

Za božičnico v „Šolskem Domu“ darovali: prevzvišeni knez in nadškof 50 K; podpolkovnik Chalaupka 50 K; okrajni š. nadzornik Franc Finšger 20 K; profesor Josip Ivančič 20 K; profesor dr. Franc Kos 10 K; prošt monsignor dr. Faidutti 10 K; odvetnik dr. Treo 20 K; dr. Henrik Tuma 10 K; dr. Fran Pavletič 10 K; admin. svetnik Emil Guttman 10 K; Konjedic in Zajec 10 K; trgovec Anton Breščak 10 K; Ajdovec 10 K; trgovec in posestnik Anton Pečenko 5 K; profesor Anton Fras 5 K; Rožica Bisail 1 K; Marija Dominko 2 K; carinski nadzornik Ivan Trošt 2 K; carinski uradnik Ferdinand Sedej 1 K; N. N. 1 K; carinski uradnik I. Lah 1 K; železniški uradnik Fran Bla-

žon 2 K; N. N. 2 K; inženir Miha Vošnjak 2 K; trgovec Ivan Drufovka 1 K; pekovka Ana Garbec 80 h; Marija Kopač blagajnikova 2 K; krojač Ivan Šaligoj 2 K; F. C. 2 K; svečar Jernej Kopač 2 K; vadnični učitelj Anton Skubin 3 K; Alojzij Gorjup, mestni svetovalec in trgovec na Proseku 4 K; nadučitelj na Proseku Josip Koren 1 K; profesor Anton Gvajz 5 K; profesor dr. Hlarij Zorn 5 K; trgovec Peter Drašček 1 K; gostilničar Ivan Glešič 5 K; gostilničar Janez Katnik 2 K; Alberta Vidmar 2 K; N. N. 4 K; trgovec Eduvard Pavlin 1 K; Učša Fon 1 K; Zina Kokole 5 K; Karolina Saunig 2 K; davčni nadzornik dr. Dorčič 5 K; železniški uradnik Anton Posega 2 K; N. N. 1 K; V blagu dajo: Ana Černetič za obleko; Fran Cotič čevlje; Karol Draščik kolačev; Anton Fon klobuke; A. P. klobuke.

Našemu upravnistvu je došlo za božičnico: Karol Čigon vikar na Vojšici 10 K; Bl. Greca župnik v Šempasu 3 K; Fr. Franké vikar v Oseku 2 K; Lovro Ivančič župnik v Dornbergu 3 K.

Odboru za božičnico je došlo: Angela Košnik 3 K; Katarina Čibej 4 K; Mici Jeglič 5 K; Ida Žilih 3 K; Nina Roje 6 K; Ana Goljevšček 5 K; Amalija Jakončič 10 K; Ana Škerjanc 4 K; Karolina Štrekelj 5 K; Alfred grof Coronini 20 K; Henrik grof Attems 10 K; dr. Marij Paskoleta 10 K; Josip Hrovatin 5 K; Anton Koren 5 K; Jožef Pavletič 5 K; Ivan Tabaj 5 K; Andrej Tabaj 3 K; Gabršček 2 K; Franc Orešec 2 K; J. J. 1 K; Cleri Franc 2 K; Terezina Gabrijelečič 2 K; Fr. Pohl 2 K; A. Sultner 2 K; A. Šantel 2 K; J. Berbuč 10 K; Milena Papež 3 K; Novak 2 K; Minka Cizel 4 K; Avg. Pirjavec 3 K; vikar Šviligoj 2 K; Anton Fon je daroval klobuke in kape; N. N. volnene rute, nogavice in rokavice; Pregrad in Černetič blaga za obleke; Neimenovan škaflijo klobukov; N. N. blago za obleke; svet. Vodopivec 3 duc. žep. rut; Jakil And., Ivan Drufovka in Nekdo so podarili usnja za čevlje; prof. Zupančič 4 K.

Srčna hvala!

Za Gregorčičev spomenik.

Osrednjemu odboru je došlo: Stari Franjo ob slovesnem krstu mlajšega Franjo Simon Dašana 50 K; I. K. 10 K; šolska mladina na Gradišču 1380 K; podžupan Alojzij Krševan na Gradišču z vzklikom: Slava Gregorčiču 5 K; France Kranjec, župnik v Šmarjah 10 K; profesor dr. Fr. Ilesič v Ljubljani 1720 K.

Odboru gospa je došlo:

Rožica Bisail, trgovčeva 3 K; Angela Košnik, prof. 2 K; Oktavija Šerko, zaseb. 2 K; Josipina Mozetič, podjet. 1 K.

Domače in razne novice.

V litve v tržaško delavsko zavarovalnico zoper nezgode. — Opozorjamo ponovno na te važne volitve. Volije delodajalci za se in za svoje delavce. — Gre za občo narodno stvar Slovencev in Hrvatov na Kranjskem, v Primorju in v Dalmaciji, stvar narodne koristi in narodnega ponosa.

Letos volijo podjetniki in zavarovalnici kategorije III. (kemične industrije itd.), IV. (stavbena obrt in podobne) in V. (tekstilna industrija itd.) za vsako kategorijo po enega člana in enega namestnika v predstojništvu zavoda, in nadalje podjetniki in zavarovalnici vseh šest kategorij skupaj po enega predsednika in po tri namestnike v razsodišču. Glasovnice za te volitve so že dostavljene članom zavarovalnice.

Kamniški „Naš List“ se je zakadil tudi v naš list, češ da smo hinavski in potuhneni. To je sumarično sumičanje, splošne fraze, katere je lahko vreči v obraz vsakemu listu, tudi označenemu kamniškemu „Našemu Listu“, ako se uredništvo lepo „fistno“ odveže dolžnosti dokaza. Pozivljamo pa kamniško glasilo, da svojo trditve dejansko dokaže sicer pridemo do prepričanja, da so kranjski „mladi“ istega kalibra kakor „stari“, čez katere imenovani list tako krepko zabavlja.

Gospodu profesorju, ki se je čutil prizadetega po nekem našem podlistku, izjavljamo, da nikakor nismo hoteli sramotiti ga, in to tem manj, ker je dotični gospod dober in blag profesor. Naj torej gospod profesor sprejme naše obžalovanje radi dotičnega podlistka. Vsako krivico radi lojalno popravimo.

Strašno ogorčenega se dela nad nami radi nekega podlistka Gabršček, ki še nikdar ni nikomur z najmanjšo besedico napadel osebne in stanovske časti. Rahločutnega moža mora kaj takega res v srce zaboleti. Na vsa usta upije in se zgraža ter pravi, da bo dotični dijak izključen. Kakor pa smo poizvedeli, se to ni zgodilo. Stavimo, da bi bil Gabršček stokrat rajši videl, da bi bil dijak res izključen, le da bi potem lahko udaril po nas. Pa to veselje se mu je enkrat skalilo Sicer pa večina slovenskih profesorjev in c. kr. učiteljev v Gorici kar strmi, ko vidi, kako vnet branitelj osebne časti je Gabršček. Ni ga že skoraj slovenskega profesorja v Gorici, ki bi ga Gabršček ne bil napadel že na najpodlejši način, hoteč mu umazati čast in škodovati materijelno. Znano je celo, da je ta „branitelj časti“ napadal in denunciral profesorje in učitelje v svoji „Soči“ ter potem, da bi bolj držalo, dotično številko pošiljal na višja mesta. Če se torej tak človek dela ogorčenega radi podlistka, ki ni bil niti senca proti njegovim napadom, je to v očeh vseh, ki položaj poznajo, prava liberalna hinavščina.

Grda „klerikalna“ gonja. — „Slovenski Narod“ in „Soča“ sta prinesla že par člankov, katerima je namen uničiti ali vsaj ovirati plemenito delo „Osrednjega odbora za Gregorčičev spomenik“. In kaj je temu povod? Je-li označeni odbor povzročil kako brezaktaknost? Je-li postal pristranski? — Nič takega. — Se je li pri osnovanju odbora oziralo le na „klerikalce“? — Nikakor ne! — Se je pri tej ali kaki drugi priliki kak „liberalce“ preziral ali žalil? — Tudi ne! — Kaj je pa povzročilo naenkrat preobrat v narodno-napreoni listih? Zakaj ta ledena sapa na šele embrionalne cvetke za Gregorčičev grob? — Tu se je moralo izvršiti grozno hudodelstvo, ki tako postopanje opravičuje! — In res, uprizorilo se je tudi! Ako stikaš po vsem mestu in poizveduješ kaj na to stran, moraš imeti srečo, če naletiš na kakega prijatelja, ki te med štirimi očmi obvesti o tem strašnem grozdelstvu. Po dolgem povpraševanju se je tudi nam posrečilo, da smo prišli temu na sled. Poizvedeli smo, da je „klerikalec“ dr. Pavletič v ožjem krogu petih znancev, ki se navadno shajajo pri čaši vina izrazil: „A. Gabršček, ki je na nečuden način pokojnega pesnika Gregorčiča blatil in napadal, ne spada v „osrednji odbor“, ki se ima osnovati. Isto je povdarjal še pred dr. Pavletičem nekdo drugi z besedami: Vsak drugi spada v odbor, le G. ne. To je grozno, nezaslišano, vnebovpijoče! V privatni družbi izraziti prepričanje, da A. Gabršček ne spada v „osrednji odbor“! To je drznost, ki presega vse meje. Takega hudodelstva je zmožen le član „klerikalne bande“. — Naravna posledica tega gorostastnega žaljenja „prvega predstavitelja narodno-napredne stranke“ je in mora biti, da je sedaj ves odbor za Gregorčičev spomenik nasičen z najgršim klerikalizmom, in makari da bi sedel sam A. Gabršček v tem odboru, bi se ne otrešel nikdar več te grde pošasti, v vse ude in člene bi mu zašel klerikalizem najgrše vrste in prej bi putiko spravil iz kosti, nego to grdobo. — Kaj čudo, da je „prvo“ glasilo slov. naroda takoj spoznalo to veliko nevarnost, da v uvodnih člankih kliče vso Slovenijo na pomoč ter svari slovenski narod pred toliko nevarnostjo? Ali dvomi še kdo, da mora bitin takim postopanjem ogorčena in žaljena vsa narodnonapredna stranka, ker noče dr. Pavletič v osrednji odbor A. Gabrščeka, marveč „hoče sam narekovati v kakšne namene naj se porabi nabrani denar“, dočim bodo odborniki le kimali? — In to hoče isti dr. Pavletič, „ki do danes ne šteje še čisto nič v našem javnem življenju“. Ta zločin vpije po osveti. A klerikalci imajo srečo! Da bi vlada ne bila popustljiva in prizanesljiva z vsemi „birbanti“, Pavletič bi moral sedeti danes vže — v kaji. Toda pustimo v miru tega nepoboljšivega „grešnika“ za katerega ni več pokore in odpustka; govorimo le še z našim ljudstvom, posebno z onim, ki ne bere „Naroda“ in „Soče“. Čuj ti ljudstvo, kolike zasluge ima za pokojnega pesnika A. Gabršček, kateri se tako grdo preziral! Sam jih našteva v „Soči“:

Simon Gregorčič je bil doma z Vrsnega, od koder se je preselil tudi Gabrščekov stari oče v Kobarid. — ali slišiš? — Z njegovo rojstno hišo so imeli Gabrščekovi vedno stiko. — Velika zasluga! — Njegova teta mu je bila du-

hovna mati, ki je oskrbela revnega novomašnika z vsem tako bogato, kakor malo katera druga duhovna mati. — Če je to res, je za nekaj za duhovno mater, — ki ni niti Gabrščekove krvi niti Gabrščekove sorte. Gregorčič ja imel prvo službo v Kobaridu, kjer je zagledal luč sveta g. A. Gabršček. — Mož je zavidanja vreden! — In v kljub tolikim zaslugam prezira klerikalna banda Gabrščeka in ga noče niti v osrednji odbor! — To je škandalozno, nečuvno!

A to ni še vse! Gabršček je rajniku tudi stregel pri maši, bil je njegov učenc in ljubljenc. — Nevenljiva zasluga! — Leta 1892. je pesnika spravil z Gradišča v Gorico ter mu dajal 30 gl. na mesec kot korektorju „Soče“. To je šele zasluga Gabrščekova, da je ponudil pesniku službo korektorja „Soče“! — In vse to ni nič! Vse to se prezira in ne jemlje v poštev! — Ali ni to grda brezobzirnost?

Še nismo pri koncu Gabrščekove zasluge za pokojnega pesnika: On je storil vse možno, da je pokazal narod složno svojo ljubezen velikemu pesniku ob njega smrti; njegova je zasluga, da so pisali celo italijanski listi lepo o pokojniku in da so Italijani zaprli prodajalnice povodom pogrebnega sprevoda.

Slovensko ljudstvo sedaj bo deš pač razumelo, da v očigled tolikim zaslugam Gabrščekovim za pesnika je njegova ogorčenost opravičena, in menda ni več sredstva, ki bi spralo grde krivice in neznosno preziranje, katere so temu za služnemu možu nakopičili „klerikalci“. Ako se na ta način prepereči nameravan Gregorčičev spomenik, bode to le trohica zadoščenja, ki ga dolguje narod Gabrščeku za tako krvavo žaljenje in za take grde klerikalne zločine. Pozni rodovi naj izvedo, da Gregorčič ne sme imeti spomenika, ker se je zanj toliko zaslužni A. Gabršček tako infamno žalil in neznamno preziral.

Zopet tiskovni škrat. — V zadnji „Gorici“ smo pod naslovom „Idealna mladina“ poročali, da so ljubljanski tretješolci darovali za Gregorčičev spomenik v doneskih od 5 do 10 vinarjev. Pravilno naj se glasi, da so darovali v doneskih od 5 kron do 10 vinarjev.

Potrjen sklep deželnega odbora. — Z najvišjim cesarskim odlokom z dne 10. septembra 1906 je bil potrjen sklep deželnega odbora z dne 3. februarja 1906 glede razdelitve občinskih zemljišč občine Bakovo na Čerkljanskem.

Za župana v Bovecu je bil v petek izvoljen namestu umrlega g. Šalina g. Leopold J o n k o. Čestitamo!

Imenovanja. — Klavniški živinozdravnik Leopold Simental v Trstu je imenovan za deželnega živinozdravnika v Vipavi. — Asistent Peter Pirjevec je imenovan za okrajnega živinozdravnika v Sezani.

Promoviran je bil danes na graški univerzi za doktorja prava c. kr. finančni komisar g. Anton Janežič. Iskreno čestitamo!

Razpisano je mesto učiteljice na mestni slovenski ljudski šoli v Gorici.

Nadina Slavjanska — umrla. — Dne 7. januarja prihodnjega leta bi se v Gorici imel vršiti koncert svetovnoznanane Nadine Slavjanske. V sredo je prišel v Gorico telegram, da koncerta ne bo, ker je nadina Slavjanska v Monakovem umrla.

Časnikarstvo. — V Celju bo od slej izhajal list „Zadruga“, glasilo „Celjske zadružne zveze“, namestuje Lapajnetove „Slovenske zadruge“. — „Primorskega Gospodarja“ zadnja številka letošnjega letnika je izšla.

Velika draginja vlada v Ljubljani. Ljubljancani zelo tožijo. A naj prideje pogledat v Gorico, pa bodo videli, da smo mi še mnogo na slabšem. Družine že komaj prenašajo tako draginjo. Eno jajce stane 12 vinarjev. Čim bolj zvišujejo plače, tem bolj rastejo cene živilom. Ubogi penzionist in delavec bo moral poginiti od glada. Iredentovski magistrat se seveda mora pečati z reševanjem laškega značaja Gorica, namesto, da bi mislil na to, kako odpomoči tem neznosnim razmeram.

Strašna nesreča se je dogodila v Sesljanu v četrtek popoldne okrog 3h. Na kraju odkoder se dobiva material za zasipanje tržaškega morja, so delali velikansko mino. Mina je bila že skoraj popolnoma gotova. Delal jo je miner Jožef Pahor, doma iz Hudegologa na Krasu, pomagač mu je pa bil 18 letni Črnogorec Jarč Milanič. Naenkrat se mina užge in provzroči velikansko eksplozijo. Ubogega Milaniča je vrglo več metrov stran, kjer je ves razmesarjen mrtev obležal. Pahorja pa so snovi za-

sule. Dobili so živega, a hudo ranjenega izpod kamenja. Prepeljali so ga v tržaško bolnišnico. Desno roko, ki je vsa razstreljena, so mu takoj odrezali. Izgubil je tudi levo oko. Ranjen je po celem životu. Mrtvega Črnogorca pa so prenesli v mrtvašnico v Mavhinje.

Smrtna nesreča. — V četrtek popoldne je pri premikanju vlakov na drž. kolodvoru in Trstu prišel 40 letni delavec Jožef Oblak med dva odbijalca ki sta ga popolnoma zmečkala. Ostal je na mestu mrtev.

6 svedrovcev je prišla te dni tržaška policija.

Nov tarif za vožnjo delavcev vpelje z novim letom južna železnica. Cena teh vozniških listov je nižja ko dosedanja polovična cena za osebne vlake.

Zvišanje poštnih pristojbin. — Poroča se, da se z novim letom povišajo poštni pristojbine. Pristojbine za pisma se zvišajo od 10 na 12 vinarjev. Nove znamenke baje pridejo v promet že 23. t. m.

Pasivni odpor poštnih uslužbencev se je pričel v Pragi in na Dunaju. Pričakujejo ga tudi drugod. Naša birokratična vlada je bila slepa in gluha za vse prošnje res slabo plačanih poštnih uslužbencev. Sedaj pa žanje, kar je sejala.

Penzionisti bodo odslej dobivali pokojnino po pošti. Ne bo jim več treba pobotnice, ampak se jim bo za esek nakazal po čeku in pismonoša bo prinesel denar na dom.

Visoka starost. — V Klani (Istra) je 17. t. m. umrl Anton Laginja, ki je bil star 99 let in 11 mesecev. V Klani je se do 20 starčkov, ki so stari od 85—90 let. Vzrok temu je zdrav zrak in dobra voda.

Lastno električno napravo si zgradi akcijska družba „Union“ v Ljubljani. Načrti so že gotovi.

Društva.

Občni zbor „Slov. Čitalnice“ v Gorici se je vršil v četrtek zvečer. Sklenil je, da se prične p. „Čitalnici“ s predavanji za vse sloje. Novi odbor je sestavljen sledeče: Predsednik Jakob Čebular, prof. v pokoju; podpredsednik Josip Rustja, c. kr. gozdni nadzornik; blagajnik Ferdinand Delak, vodja „Centralne posojilnice“; tajnik Fran Kaučič, trgovec; pevovodja Ivan Mercina, c. kr. vadniški učitelj; odborniki: dr. Josip Dermastia, odv. koncipient; Jernej Kopač, trgovec; Sviatoslav Premrož, vodja „Goriške zveze“; namestniki: Anton Benigar, nadučitelj v pok.; Albin Kragau, trgovec; Josip Medved, trgovec

Vabilo k božični veselici, katero priredi društvo „Otroški vrt“ v Solkanu 23. dec. 1906 ob 4 uri popoldne v prostorih g. Antona Mozetiča. Vspored: 1. Petje: „Hajdimo povedimo“; 2. Prizor:

„Pomlad oživlja cvetlice“; 3. Prizor: „Mlatiči“; 4. Petje: „Nazaj v planinski raj“; 5. Prizor: „Cigani“; 6. Petje: „Zima“; 7. Igrokaz: Materin god“; 8. Srečkanje. Vstopnina: Odrasli 40 v. otroci 30 v. sedeži 60 v. Ker je čisti dohodek namenjen za vzdrževanje „Otroškega vrta“ se radodarnosti ne stavijo meje. Mesto vsacega posebnega vabila. Solkan, 20. decembra 1906. O d b o r.

Po občnem zboru „Otroškega vrta“ v Solkanu dne 15. t. m. se je nabralo v korist otroškemu vrtu v gostilni g. Marušiča 10 K 92 vin. za kar se odbor zahvaljuje.

Književnost in umetnost.

Druga številka „Samouprave“, katero izdaja deželni odbor, izide še pred prazniki, kakor se nam poroča od kompetentne strani. Vsebinska lista bode za vsakega, ki se zanima za naše deželne zadeve, zelo zanimiva. List razpravlja le vprašanja, kojih rešitev spada v sedajnost. Kdor se zanima za tako vprašanje naj seže po tem listu. Stane 2 K na leto.

Za sprejem splošne in enake volilne pravice je podpiralo peticijo na gosposko zbornico doslej 200 vseučiliških profesorjev.

Cena godalom se z novim letom peviša za 20%.

5.992.663 kron so poslali lansko leto iz Amerike gališki izseljenci svojim sorodnikom v domovino.

100.000 kron za lačne učence. — Dunajski občinski svet je daroval 100.000 kron za učence, ki trpe lakoto.

Lastno dete spekla. — V Schladmingu so prijeli neko Jožefo Weikl, ki je svoje malo tednov staro nezakonsko dete toliko časa pekla na ognjišču, da je bilo vse sežgano.

Glavno mesto Črne gore name-ravajo prestaviti iz Cetinja v Danilov grad. Cetinje imajo premalo vode in preslabo podnebje.

Volilni knez bavarski Maks Jožef je bil kot dijak na koncu vsakega meseca vpriču svojih starišev vprašan, koliko se je že naučil. Nekoč je bil govor tudi o doraslosti obeh spolov. Oče ga je prašal, zakaj ženske poprej dorastejo, ko moški. Mladi knez hitro odgovori: „Ker osat hitreje raste“. Oče se je temu odgovoru pristržno smejal, mati pa se je grdo držala.

Silna lakota vlada v srednji Rusiji. Po nekaterih krajih se živi prebivalstvo s skorjami dreves in s slamo.

Strašna lakota vlada na Kitajskem. Deset milijonov ljudi nima kaj jesti.

Igralci na citre

dobe 6 iger za citre in katalog 1907 stonj J. Neukrenner, Görkau (Češko).

„Krojaška zadruga“,
Gorica,
Via Signori 7

Za
zimski čas

so ravnokar došle razne v velikanski izberi

krasne novosti

modnega blaga,

kakor modre volne, flanelle, forštajne, sukno za moške in dijaške obleke, svile za bluze, salonske preproge, zavese, odeje, šivane kuverte (Steppdecken), žime, volne perje itd.

Blago najbolje.

Konkurenca
izključena.

P. n.

Dovoljujem se Vas prositi, da nas o potrebi počastite z Vašim cenj. obiskom in si ogledate vse naše novosti, ali pa blagovolite naročiti vzorce kateregakoli blaga, koje Vam pošljemo radovoljno franko na dom, da se prepričate o naši zares bogati zalogi in izberi, ki se lahko meri z vsako, tudi najmodernejšo trgovino te stroke.

Nadejaje se blagohotnega upoštevanja naše prošnje, bilje-zimo s spoštovanjem

Teod. Hribar.

